

кова години вдовица! А между това, ни кандидати не сж липсвали, нито гласътъ на природата не е билъ нѣмъ... Каквото и да думатъ — това е единъ героизмъ. Защо непрѣменно да вѣрваме, че всичкитѣ вдовици, сж вдовицитѣ на Командора!... Ето единъ скроменъ и безшуменъ героизмъ на проста душа. Тя си носи храбро кръста на скръбта, за една велика загуба, която и отечеството не може да забрави. Благородна душа! Ето, една тема умилителна, която никога не бѣхъ мечтаялъ да срѣщна срѣдъ атмосферата на Народното Събрание.

И вдъхновенна мисль свѣтна въ ума му.

— На края! — продума си той зарадванъ — на края, но наидохъ: нѣма да жалж лутанията си днесъ. Усѣщамъ вдъхновението...

И Кардашевъ, като мислеше това, продължаваше да гледа вдовицата, която сега приказваше тихо съ една съсѣдка.

Той рѣши да си иде подъ тие впечатления, безъ да иска повече разяснения отъ Тачева. Боеше се да не би Тачевъ съ нѣкакво подмѣтане или клюка чута въ кафене, да му пропъди очарованието, както толкозъ пжти го губи днесъ.

Току що трѣгваше Тачевъ свръши разговора си.

— Защо ме питà за г-жа Царивоева? — попита той Кардашева, като погледна сжщо вдовицата.

— Попитахъ... Какво мислишъ за госпожа Царивоева? попита той неволно.

— Защо?

— За мене тя е високо симпатична личностъ.

— Симпатично лице, да. Защо личностъ?

— Подиръ седемъ години тая жена носи още трауръ за мъжа си. Това на нашъ, поетически языкъ, се нарича любовъ, душевна възвишенность... Може да е глупаво, но е възвишенно... Защо се смѣйте?